

386

Z. 28

mặt chàng như toát ra một luồng sáng «laser», và luồng sáng này phóng thẳng vào người chàng.

Chàng cố thu nghị lực để phát ra tiếng chào bình tĩnh, nhưng miệng chàng chỉ có thể ấp úng như anh chàng mang bệnh nói lắp:

— Chào chào... cô em Emma...

XIII

ĐOẠN KẾT

Tác giả cố ý kết thúc bộ truyện này bằng con số 13. Vì số 13, số trọng trung sui sảo đối với đông đảo nam nữ trên thế giới lại là số báo hiệu tốt lành đối với Văn Linh Z. 28. Thứ sáu 13 là ngày xấu kinh khủng, bằng chứng là các vụ hành quyết thường xảy ra trong ngày này, song nếu được dùng để bói bài, và bói kiểu 13 lá, thì lại hên kinh khủng... Và không giấu diếm bạn đọc, số 13 cũng là số được tác giả có cảm tình đặc biệt.

EMMA là cô gái da nâu mặc đồ trắng, tóc bạch kim, mắt đen không biếc; mũi cũng không lỗ, lái chiếc Lin-côn đồ sộ vào tòa nhà bí mật của Tỉnh báo Sở. Giờ đây, Văn Bình có đủ điều kiện chiêm ngưỡng nàng kỹ hơn, song cũng như ban đầu gặp nàng loáng thoáng dưới rặng thông chàng nhận thấy nàng đáng được liệt vào danh sách siêu giai nhân trên hoàn vũ.

Đột nhiên niềm kiêu hãnh nhú lên trong lòng Văn Bình. Gương mặt nàng cho thấy nàng khó thể là người tây-phương. Mẹ nàng là cộng sự viên mật thiết của đại tá Mát-son. Chàng nghe nói Mát-son dùng một số người á-dông. Chắc Emma là gái lai nên có sắc đẹp khác thường.

Emma ngồi gọn trong chiếc ghế bành lớn lót nỉ trắng kê giữa nhà, bên cạnh cái bàn nhỏ, thấp, trên đặt sẵn đồ uống. Nàng vẫn mặc quần sọt ngắn ngắn, may dán móng. Nàng duỗi hai chân song

song nên bề dài quá khổ của cặp trường túc càng có hoàn cảnh phổ bày toàn vẹn.

Văn Bình định nghiêm mặt song lại lúng túng. Biệt tài ăn nói lưu loát đã trốn dấu mắt. Người đẹp phải gỡ rối giúp chàng điệp viên hào hoa :

— Vâng, tôi là Emma. Mời ông ngồi. Ông đến gặp tôi về vụ go-đo-chong-giom phải không ?

Nàng không cần rào trước đón sau như thường tình. Ngay trong phút đầu tiên, nàng đã đi thẳng vào công việc. Nàng có thái độ ung dung của người nắm vững tru thế. Văn Bình ngồi xuống xa-lông đối diện. Hai cô gái phục sức lập dị lặng lẽ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Emma và chàng. Nàng không cầm khi giới trong tay, nàng lại là phụ nữ yếu đuối, chàng có thể vận dụng tài mon, buộc nàng trả lại vòng-ước. Nhưng không hiểu sao chàng lại rụt rè. Không hiểu sao dõm lược cứng hơn thép Tây Đức của điệp viên Z.28 lại mềm xèo như miếng ngấm nước sôi...

Trong khoảnh khắc, bộ óc thông minh xuất chúng của chàng đã giúp chàng phăng ra lý do. Lý do huyền bí này là một mùi thơm từ da thịt Emma tỏa ra. Da thịt đàn bà đẹp thường có mùi thơm, càng đẹp chừng nào, càng thơm chừng nấy. Nó không thơm mai mốt như giới trẻ da tình thường

nói, Nó thơm nhẹ nhẹ như hoa lan nở về đêm và thơm hăng hắc như hoa cau trong mùa cưới. Nó có sức mạnh len vào cơ thể đàn ông xoắn sâu trong các tế bào, khiến những thớ tim bé tỏng cốt sắt cũng bồi hồi rung động. Nhờ kỹ thuật làm đẹp tân tiến, đàn bà không có mùi thơm thiên phú đã có thể hóa trang bằng nước hoa. Thời thì hàng chục, hàng trăm thứ nước hoa khác nhau, mỗi thứ thơm một vẻ. Có thứ làm đàn ông choáng váng, chỉ muốn nhảy đại lên giường. Có thứ bắt đàn ông quỳ xuống dưới chân đàn bà...

Nhưng mùi thơm từ da thịt Emma tỏa ra không phải là xạ hương trời cho, cũng không phải là do nước hoa đắt lò: trông con mắt, cả trăm đô-la một ve nhỏ xíu bằng nửa ve dầu Nhị thiên Đường.

Mùi thơm này rất lạ. Thơm mà không thơm. Thơm như cỏ dại trong rừng. Nhưng trong chất thơm cỏ dại này lại có một hấp lực kỳ quái khiến Văn Bình mở mắt, run tay, tâm hồn mê mẩn.

Emma vẫn chum chim cười với chàng. Và trong khi cười, nàng vẫn ngó chàng không chớp.

Chàng vụt hiểu. Chàng vụt hiểu tại sao Mai Lăng nhận tâm hạ sát Phù Dung. Vì Emma có bùa ngải. Chỉ riêng sắc đẹp của nàng đã đủ biến Mai Lăng thành tên hung thủ điên cuồng, hướng hồ nàng

có bùa ngải. Và chàng có cảm tưởng đây không phải bùa ngải thông thường. Mà là bùa ngải đặc biệt được chế thành nước hoa nâng xức trong người...

Mùi thơm mê mẩn vào lỗ mũi Văn Bình. Nhõn tuyến sáng như đèn pha của chàng bắt đầu giảm sút. Hai bên màng tang chàng nóng ran trong khi hơi lạnh lại từ bàn chân chàng dâng lên, dâng lên từ từ. Chàng biết là mùi thơm ma thuật đang ngấm vào máu. Chỉ một vài phút nữa nó sẽ kiểm soát thần kinh hệ của chàng. Và chàng sẽ không còn là Văn Bình Z.28 nữa.

Thật ra, trong đời hồ hải, cao nhân tắc hữu cao nhân trị, không phải lần đầu chàng đương đầu với một khí giới mới. Nhưng quả thật đây là lần đầu chàng đương đầu với một khí giới vô hình và kẻ ban phát lại là một người đàn bà đẹp tuyệt vời.

Chàng phải vận khí để làm rào cản. Nếu không, chàng sẽ mất hết võ công. Nhưng chàng vừa nhìn hơi thì người đẹp Emma đã phá lên cười khanh khách:

— Giỏi lắm. Ông Văn Bình giỏi lắm... Ông là người đàn ông thứ nhất chịu được mê hồn hương Konkomba này trong 5 phút... Những người khác

đã xuôi lơ trong vòng 2,3 phút. Thời, ông dừng vắn công nữa. Đề tôi mời ông dùng một chung rượu kháng mẽ, cũng của bộ lạc Konkomba chế tạo... Ông tha lỗi cho cái trò múa riu qua mắt thợ này nhé!

Người ta thường cười khảnh khách dề bộc lộ sự kiêu căng. Tuy nhiên, Văn Bình có cảm tưởng Emma đã dùng tiếng cười dề che giấu lo lắng. Nàng chột dạ là đúng vì mẹ hồn hương Konkomba từng khét tiếng hiệu nghiệm bậc nhất trong làng ma thuật quốc tế. Konkomba là một bộ lạc sinh sống ở Phi Châu (1), sự bành trướng của cộng hội văn minh đã đẩy họ vào quên lãng, song giới bác học tây-phương, đặc biệt là các nhà nghiên cứu độc được trong phòng thí nghiệm điệp báo, lại nhớ đến họ, vì họ biết cách chế tạo một thứ mẽ hồn hương không tiền khoáng hậu, người quen hoặc có thuốc hóa giải thì không sao, người người không quen sẽ bị mẽ mẩn tâm thần và trở nên ngoan ngoãn như con cừu non.

Thứ hương này chế tạo bằng rễ cây đại trong rừng.

(1) Bộ lạc Konkomba gồm chừng 45 ngàn người hiện sống trên bình nguyên Oti trong vùng đất trước đây do Anh và Pháp cai trị ở miền bắc nước Togoland. Bộ lạc này nói thổ ngữ Lekpokoam. Họ chuyên về ma thuật. Nhà Phả thủy được gọi là osua thuốc kháng mẽ là idabun.

Văn Bình chưa khám phá ra rễ cây này ở đâu mặc dầu chàng đã ở lại trong lán với bộ lạc Konkomba một thời gian dài và tìm đủ cách chinh phục cảm tình của họ, nhưng chàng đã biết chắc một điều quan trọng, ấy là rễ cây này được phơi khô, tán nhỏ và đem trộn với di vật người chết, nhất là răng, móng tay, tóc và da.

Bởi vậy dân bộ lạc hết sức thận trọng trong việc chôn cất người thân. Xác chết được dựng đứng dậy, đặt ngồi trên cái ghế nhỏ, đầu tóc được cạo nhẵn thín, móng tay cũng được cắt tỉa thật sát, thân thể và mũi, tai, miệng lại được rửa rây sạch sẽ bằng nước thơm. Khi xác chết được khiêng đến bên huyệt, tang gia lại xúc miệng cho xác chết một lần nữa. Tóc, móng tay, và cái ghế gỗ được đốt cháy, thành than, nước rửa được đổ vào bụi rậm.

Sở dĩ việc mai táng được tiến hành thận trọng như vậy là vì dân bộ lạc sợ kẻ thù lấy trộm di vật hoặc hơi hương của người chết. Ngoài ra dân bộ lạc còn giữ chó con, đặc biệt là chó cái, hơn cả Nga - Mỹ giữ đầu đạn nguyên tử siêu bom nữa.

Emma uốn éo đứng dậy. Nàng đứng lên, Văn Bình mới nhận thấy cặp giò trường túc độc nhất vô nhị của nàng quyến rũ không kém mẽ hồn hương Konkomba. Mai Lãng chết mẽ chết mệt vì nàng chẳng có gì là khó hiểu. Cương nghị như chàng,

dạn dầy như chàng mà còn phách lạc hồn siêu, hưởng hồ Mai Lãng...

Emma gõ ngón tay nhẹ nhẹ xuống mặt bàn. Hai cô gái lòa thề tóc giắt lông thú sặc sỡ rón rén bước vào. Emma lại giơ ngón tay ra hiệu. Trong khoảnh khắc, một cô gái bưng đến hai cái khay vàng, một khay đựng chén vàng, khay kia đựng cái ve vàng.

Emma khoan thai rót rượu trong ve ra chén. Nàng rót đầy hai chén, rồi nâng lên miệng, uống luôn hết sạch. Trước sự ngỡ ngác của Văn Bình, nàng nói :

— Ông Văn Bình ơi, ông giả vờ khéo quá. Ông che mắt tôi sao được, há ông ? Ông thấy tôi uống cả nai chén, bụng ông như mở cờ, ông lại còn giả vờ ngỡ ngác. Thôi, tôi xin ông, biết ông đa nghi tôi phải uống trước để làm ông yên lòng.

Không đợi chàng trả lời, nàng rót đầy chén thứ ba và trao cho Văn Bình, lối chúc rượu thật lắng lọc và miệng cười cũng thật lắng lọc. Giọng nói ngọt ngào của nàng rót nhẹ vào tai chàng :

— Ông cứ uống đi, thuốc kháng mê chứ không phải thuốc mê đâu.

Văn Bình nâng chén rượu lên gần môi song lại đặt xuống bàn. Mùi rượu thơm nức. Rượu bồ đào

do ca kỹ ở Bắc Kinh pha cất trước cuộc cách mạng Tân Hợi từng được vương tôn công tử Trung Hoa biết danh về mùi thơm nức. Nhiều cuộc xáo trộn đã xảy ra trên đất Tàu, song nghệ thuật chế rượu bồ đào vẫn không thay đổi. Trước đây triều đình Mãn Thanh dùng rượu này làm ngự tửu. Nhiều ông bự trong chế độ Tưởng giới Thạch cũng mê rượu bồ đào Bắc Kinh. Rượu bồ đào tiếp tục ngự trị ở Bắc Kinh sau ngày họ Tưởng rút qua Đài Loan. Là chuyên viên về rượu, Văn Bình đã phải khen rượu bồ đào, và nghĩ rằng ngoài «bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi» ra khó thể tìm thấy rượu nào thơm bằng. Nhưng chén rượu Emma vừa mời chàng lại thơm khinh khùng. Còn thơm hơn cả rượu bồ đào chính hiệu nữa.

Vậy mà chàng chê ông chê eo, không uống. Chàng thần nhiên đẩy chén rượu về phía Emma. Đến lượt nàng ngỡ ngác :

— Ô kìa, tại sao ông không uống ?

Văn Bình nhún vai :

— Vì tôi thấy móng tay cô đẹp quá.

— Lạ thật. Tôi mời ông uống rượu kháng mê thì ông lại ca ngợi móng tay của tôi. Tôi không khiêm nhường đâu, thân thể tôi đẹp, mặt mũi tôi đẹp, ông ca ngợi thân thể và mặt mũi thì tôi xin